

S JEZULIATKOM V SRDCI

*Vreckový sprievodca (nielen) Adventom
a Vianocami*

Viliam Judák

SPOLOK SVÄTÉHO VOJTECHA
TRNAVA 2024

Slovo na úvod

Každý z nás na sebe občas pociťuje známky vyčerpanosti a únavy. Možno je to aj tým, že sa náhlime od termínu k termínu, alebo aj tým, že náš život spočíva už len v tom, aby sme sa dohodli na termínoch potrebných pre náš spoločný život. Možno sa vytráca radosť z toho, čo robíme či musíme robiť v spojení s nadmernou preťaženosťou. Alebo možno trpíme bolesťami z nejakej choroby a domnievame sa, že miera únosnosti je završená.

V každom prípade je dobré zastaviť sa a znova objaviť pramene, z ktorých nám bude plynúť vnútorná životná sila a radosť z vlastného bytia.

Rytmus roka nám pripomína rytmus nášho vlastného života. Od nepamäti sme ročné obdobia vnímali ako obraz svojho osobného životného príbehu: jar ako mladosť, leto ako rozkvet dospelosti, jeseň ako obraz starnutia a zimu ako posledné obdobie nášho života a smrť. Každý sa nachádza v inom úseku svojho životného cyklu. Nevieme, ako dlho sa bude pohybovať kruh nášho života. Poznáme jeho začiatok, ale nie jeho koniec.

V jednej zo svojich vianočných príbehov rozpráva anglický spisovateľ Charles Dickens príbeh o mužovi, ktorý stratil pamäť srdca. Znamená to asi toľko, že sa z neho vytratila celá reťaz pocitov a myšlienok, ktoré sa v ňom pri stretnutí s ľudskou bolesťou usadili. Toto vymazanie spomienky na lásku sa mu ponúkalo ako oslobodenie od farchy minulosti, lenže čoskoro sa ukázalo, že sa tým zmenil aj celý človek. Stretnutie sa s bolesťou prestáva v ňom vzbudzovať spomienky na dobrotu a láskavosť. Vytratením sa spomienky v tomto človeku zároveň vyprahol aj

prameň dobroty a láskavosti. Zostal chladný a aj okolo seba širil chlad.

V našom živote alebo v živote našich blízkych je potrebné, aby sme prebudili spomienku na skúsenosť dobra, začať v dobro znova veriť a znova sa naučiť pre dobro aj otvoriť. Spomienka a nádej patria neoddeliteľne k sebe. Lebo kto si otrávi minulosť, tomu sa nedostáva nádeje, lebo zničil svoju duchovnú podstatu. V čom to tkvie? Nechýba tu azda uprostred materiálneho prebytku spomienka na ľudské dobro a láskavosť, ktorá umožňuje dúfať? Nerozšliapali sme uctievaním si pôžitkov aj korene nádeje?

Avšak vždy je tu šanca. Dôležité je, aby sme napriek všetkému znova nadobudli vnútorný pokoj a prežívali ho aj navonok. Je potrebné si uvedomiť, že obdobie, v ktorom sa práve nachádzame, má svoje zvláštne rituály a zvyky, ktoré nám pomáhajú posväcovať čas a vdychovať mu dušu, čo dnešnému svetu tak chýba. Takto budeme uprostred toho, čo konáme, zažívať niečo, čo nás a naše okolie bude obohacovať. To nám dáva možnosť, aj uprostred akéhokoľvek diania, zostať vnútorne slobodný a nenechať sa ovplyvňovať zvonka lacnou predvianočnou reklamou.

Ak mám parafrázovať britského autora Thomasa S. Eliota, k tomuto obdobiu existuje viacero postojov. Niektorí plánujú Vianoce prežiť v prílišnom prejedení sa. Niektorí sa oddávajú gýču a bezduchej zábave. Niektorí v zlobe, hádkach a domácom násilí. Pre iných sú všedným časom ako každým iným, v ktorom sa nedokážu na chvíľu oslobodiť od pracovného tempa. Ďalší zasa náhle „vypnú“, len aby sa vzápätí zrútili do depresie. A ďalší budú dva-tri dni predstierať lásku a priateľstvo ako náhradu za celý rok, počas ktorého sa vzájomne nemusia. Nič z toho nie je nutné.

Vianoce nemusia byť len vytrhnutím z kolobehu bežných dní. Môžu, ba majú byť aj zmysluplným oslobodením a príležitosťou rozpomenúť sa na to, čo je naozaj dôležité.

Toto obdobie nám kladie dôležité úlohy: nemá totiž zmysel sentimentálne spomínať na dvere, ktoré zabuchol ľud v Betleheme, ak v našom vlastnom srdci nie je miesto pre toho istého Ježiša, ktorý prichádza v podobe iných, najmä núdzných. On hľadá miesto, aby sa znovu narodil v našom živote. Zanedbávať nielen tých, ktorí sú odkázaní na našu pomoc, znamená ignorovať osoby, s ktorými sa Ježiš Kristus tak úzko stotožnil. Sú to však často aj naši blížni, s ktorými denne prichádzame do kontaktu a ani si neuvedomujeme, že sú pre nás veľkým darom.

Abyste dokázali a prelomili svoj egoizmus, potrebujeme pochopiť skutočný význam Vianoc a priprav na ne. Vianočný príbeh, pre ktorý sú Vianoce ešte stále súčasťou nášho kalendára, nech si o ňom myslíme čokoľvek, nevyzerá gýčovo ani sentimentálne.

Skutočný význam Adventu a Vianoc je Boh – Emanuel, ktorý zostupuje k nám ako bezbranné dieťa. Boh, ktorý nás hľadá. Boh, ktorý sa nám sprítomňuje, ktorý nám prináša odpustenie, uzdravenie, útechu, morálnu silu. Boh prebýva v nás a chce s nami ostať neustále. Je potrebné, aby sme si predovšetkým vyhradili miesto pre Pána Ježiša a jeho hodnoty vo svojom srdci. Veď každý z nás má v hlbke duše neuveriteľný hlad po láske, pokoji, odpustení, po blízkosti iných, hlad po celi a zmysle života.

Toto obdobie je naozaj výnimočné, pretože nám konkrétne pripomína, že Boh je skutočne s nami. V každej životnej situácii, dokonca aj keď sme osamelí. Dokonca oveľa viac aj vtedy, keď sme ustráchaní o svoju budúcnosť.

Vráfme sa teda domov, do srdca Vianoc, a prijmime Ježiša Krista ako nášho brata a záchrancu.

Úloha čarovného, ale aj zodpovedného tohto času spočíva v tom, aby sme si navzájom darovali spomienku na dobrotu, a tak otvárali dvere nádeje.

Nech nám k tomu, aby sme si uvedomili túto hodnotu, poslúžia aj nasledujúce príbehy, či už skutočné, alebo vyfantazirované.

1. DECEMBRA

Čo potrebujeme najviac?

Adventné obdobie je obdobie prípravy a má mnohorakú podobu. V posledných desaťročiach toto obdobie nadobudlo ešte jednu dimenziu navyše: reklama stupňuje svoju agresivitu a preniká do nášho súkromia už od dušičkových dní, ba aj skôr. Vianoce sa tak pre našu nerozhodnosť i ľahostajnosť postupne stávajú oslavou spotreby a konzumného spôsobu života aj o niekoľko týždňov skôr.

Jednou zo základných charakteristík Adventného obdobia je „čakanie“, ktoré je zároveň aj „nádejou“. Advent týmto dáva najavo, čo je obsahom kresťanského času a obsahom dejín. Pán Ježiš to dal pocítiť v mnohých podobenstvách: v príbehu o sluchoch, ktorí očakávajú návrat pána domu alebo nášho dokonca zabudnú a správajú sa, akoby oni sami boli pánmi; v príbehu o pannách, ktoré vedia čakať či nečakať na ženícha; a v podobenstvách o siatí i žatve.

Vo svojom živote je človek bytosťou, ktorá čaká. A to, že je človek bytosťou, ktorá čaká, sa nikdy neprejaví tak jasne ako v časoch choroby a utrpenia. Čakanie je príliš ťažké bremeno na to, aby sme ho uniesli, keď zostáva úplne neisté, či je legitímne niečo očakávať. Ale ak má čas sám o sebe zmysel, ak je v každom okamihu niečo úžasné a skutočne cenné, potom pocítiť radosť z toho, čo prinesie, robí to, čo je už prítomné, ešte vzácnejším a vedie nás ako neviditeľná sila prúdom času.

Kresťanský Advent nás chce naučiť čakať presne týmto spôsobom. Ide skutočne o špecifickú formu čakania a nádeje.

Treba byť trpezlivý, pretože sa postupne rozvidnieva. Aj deti vedia, že keď horí prvá sviečka, je prvý adventný

týždeň. Noc je ešte tmavá, ale už sa črtá svetielko prvej sviečky. Druhá adventná nedeľa znamená dve zapálené sviečky, ktoré svietia už jasnejšie ako jedna. Svetlo narastá. Tretia sviečka na tretí adventný týždeň znamená, že sa pomaly, ale isto začína šíriť radosť. Že jedného dňa svetlo pokorí tmu. A už je tu Štvrtá adventná nedeľa, keď štyri horiace sviece ožarujú noc. Teraz už všetci vedia, že čoskoro budú Vianoce.

Ak to ľudia robia inak, sú príliš netrpezliví. Nechcú čakať, kým radosť dorastie. To je akoby sme sa vybrali k priateľovi na oslavu narodenín, vzali pre neho darček, zablahoželali mu a priateľ by prekvapivo poznamenal: „Prosím ťa, čo ti to napadlo? Veď ja mám narodeniny až o mesiac!“

Prečo teda predbiehame čas, ktorý nám Advent ponúka? Má svoje čaro a je to čas, v ktorom oživa stará tradícia zvykov, ako sú aj včasné rorátne sväté omše, na ktorých zaznievajú adventné piesne plné nádeje. Z melódií a textov, ktoré v nich nachádzame, aj do našich čias preniká niečo jednoduché, niečo z fantázie a radosnej sily viery našich predkov, čo nás utešuje a povzbudzuje k tomu, aby sme predsa len venovali pozornosť tomuto obdobiu, ktoré nás môže aj uprostred neľahkých časov potešiť a mnohako obohatiť aj v oblasti našej viery.

Pápež Benedikt XVI. v jednej zo svojich úvah poukázal na to, že Adventné obdobie doslova znamená prepojenie spomienok a nádeje, ktoré človek potrebuje: „Chce v nás vzbudiť vlastnú, najhlbšiu spomienku srdca – spomienku na Boha, ktorý sa stal človekom. Táto spomienka uzdravuje, táto spomienka je nádej. V cirkevnom roku ide o to, aby sme stále znova obnovovali veľkú udalosť spomienok a prebudili pamäť srdca, a tak sa naučili vidieť hviezdu nádeje. Všetky sviatky cirkevného roka sú udalosti spomienky,

udalosti nádeje. Veľké spomienky ľudstva, ktoré zachovávajú a otvárajú rok viery, sa majú v usporiadaní svätých časov skrze liturgiu a tradíciu stať osobnými spomienkami vlastného životného príbehu. Osobné spomienky sa živia veľkými spomienkami ľudstva; veľké spomienky sa uchovávajú iba ich pretavením do osobných spomienok. To, ako ľudia veria, závisí vždy aj od toho, či im je na ceste života viera milá, či sa im Božia ľudskosť zjavuje aj cez ľudskosť človeka. Každý z nás by tu dozaista vedel vyrozprávať vlastný príbeh o tom, čo pre jeho život znamenajú spomienky na slávenie Vianoc, Veľkej noci alebo iných sviatkov.“

Môžeme si preto dnes na Prvú adventnú nedeľu zodpovedne položiť otázku: čo najviac od Vianoc očakávame alebo čo v živote potrebujeme?

Ak by našou najväčšou potrebou boli len nové vedomosti, Boh by nám poslal pedagóga. Ak by našou najväčšou potrebou bola technológia, Boh by nám poslal vedca. Ak by našou najväčšou potrebou boli peniaze, Boh by nám poslal ekonóma. Ak by našou najväčšou potrebou bolo potešenie, Boh by nám poslal zabávača. Ale našou najväčšou potrebou je odpustenie, pokoj v srdci a zmysel nášho života, preto nám Boh poslal Spasiteľa, ktorého príchod si v tomto čarovnom čase pripomíname a zároveň ho očakávame.

2. DECEMBRA

Poskytnúť duši vlasť

Veľmi pôsobivým pohľadom nám radí náboženská spisovateľka Angela Römer-Gerner, ako prežiť Adventné obdobie: „Ako u všetkých národov, ktoré žijú z poľnohospodárstva, hrala

aj u írskych Keltov a ich potomkov – kresťanských roľníkov a rybárov – kozmická súhra Slnka a Mesiaca veľkú úlohu. Určovala rytmus dňa a noci, siatia a žatvy, práce, odpočinku i oslavy. Zachovali sa nám nespočetné modlitby a požehnanía, ktoré ľudia vyslovovali počas dňa i pred blížiacou sa nocou a ktoré im poskytovali oporu a ochranu počas roka. Začiatok dňa bez požehnanía a modlitby bol nemysliteľný. Od východu slnka až po jeho západ vnímali a zvolávali sily prírody ako viditeľný a citelný znak Božej prítomnosti a dobra.

Pred vynálezom elektrického prúdu boli ľudia nútení kráčať so slnkom. Dnes sa sami musíme nútiť k tomu, aby sme pozorovali ranné prebúdzanie sa slnka a jeho pomalé zapadanie, ak chceme znova získať cit pre prirodzený rytmus dňa a noci. Náš denný rytmus kráča podľa hodín nezávisle od toho, či je svetlo alebo sa už zotmelo. Stali sme sa prispôsobiví a tým sme veľa získali. Lenže sme aj veľa stratili. Stratili sme schopnosť vnorenia sa do rytmu prírody a ročných období. Pozorné prežívanie prítomného, minulého a budúceho umožňuje vedomie našej príslušnosti k tomuto svetu s jeho nezameniteľnými rytmami. Umožňuje nám to vnímať našu konečnosť a tušiť niečo z nekonečnosti.

Aby som sa mohla naladiť na pominuteľnosť stvorenia a vlastnú konečnosť, skúšam niekedy toto: nevyhodím ružu alebo slnečnicu vo váze hneď potom, ako kvety zvädli a odpadli. Pokúšam sa prijať v sebe nielen rozvinutie kvetu, ale aj jeho pomalé, umieranie. Lebo aj v tom spočíva krása. V listoch ruže na stole alebo v hneďnúcej slnečnici. Van Gogh popri mnohých slnečniciach v plnom kvete namaloval aj nemenej pôsobivý obraz už odkvitnutej kvetiny.

Od svojej matky som sa naučila, že nám sviatočné dni dávajú príležitosť na to, aby sme nejaký čas vydržali bez

18

elektrického svetla, aby sme vedome prežívali tento tajuplný čas zmrákania sa, prechodu dňa do noci. Pritom tušíme, že nás aj v týchto časoch od iného neznámeho sveta delí iba tenulinký závoj. Tak sa môžeme učiť skladať ruky do lona a iba sa pozeráť. Ja rozlišujem pozeranie sa od videnia. Pri videní musím aktívne vnímať, dokonca aj oči trochu prižmúriť a namáhať sa, aby som všetko zrakom pojala. Ak však naproti tomu chcem pozeráť, musím sa uvoľniť, oči nechať v pokoji. Oči sa tak nesnažia nič zrakom uchopiť, nechcú nič mimoriadne odhaliť a analyzovať, ale len jednoducho to, čo je, prijať.

Podobne je to aj s počúvaním a so sústredeným načúvaním. Pri počúvaní sa musím koncentrovať na to, čo začujem, a za tónom sa dokonca poohliadnem. Ak však naproti tomu sústredene počúvam a otvorím sa pre to, čo znie alebo je povedané, vnímam dokonca aj to, čo je za slovami a tónmi skryté.

Potom načúvam piesni, ktorá vo veciach drieme. A ak nepočuť vôbec nič, potom načúvam tichu.“

Advent nás učí dôvere, aby sme očakávali Pána v tej podobe, nie ako si to my vysnívame, ale aby pomohol našej viere prijať ho tak, ako k nám tajomne prichádza.

19

3. DECEMBRA Kto ste, Pane?

Známy teológ 20. storočia Romano Guardini spomína príhodu, ako nemecký famózný hudobník a skladateľ Jakub Mendelssohn, okrem iného aj autor hudby pre Shakespearovu hru *Sen noci svätajánskej*, raz navštívil katedrálu vo Freiburgu. Organista sa práve pripravoval na bohoslužbu a prehrával si jednotlivé časti. Mendelssohn sa postavil

k organistovi, chvíľu počúval a potom sa ho spýtal, či by si nemohol trocha zahrať. Organista ho nepoznal a vysvetľoval mu s odmietnutím: „Viete, pane, ja som tu organista zodpovedný za tento nástroj a nemôžem dovoliť len tak hocikomu, aby tu brnkal na tomto drahom nástroji!“ Keď ho však skladateľ poprosil ešte raz, s veľkým zdráhaním súhlasil.

Mendelssohn začal hrať. Miestny organista bol jeho prednesom priam uchvátený. Keď dohral, položil mu ruku na plece a spýtal sa ho: „Kto ste, pane?“

„Mendelssohn,“ znela odpoveď.

„Och!“ zvolal organista. „Takmer som nedovolil veľkému Mendelssohnovi hrať pre mňa! Nikdy by som si to neodpustil.“

Aké nerozumné je myslieť si, že sme vlastníkami svojho života, a nedovoliť nášmu Majstrovi, aby doň tvorivo zasiahol.

Celý život je ustavičnou príležitosťou na stretnutie s Ježišom Kristom. Spoznávajme ho aj v týchto dňoch v jeho sviatosťnom pozvaní i v našich blížnych.

4. DECEMBRA

Ticho a dialka

Aj nasledujúci pohľad evanjelickej teologičky Margot Käßmann nám môže pomôcť obohacujúco vstúpiť do tohto posvätného obdobia: „Ako ťažko nám padne prerušiť jednotvárnosť všedného dňa aj hektickosti a dať priestor veľkým otázkam života, ktoré nami hýbu. Ako chcem žiť? Má môj život zmysel? Dokážem zaobchádzať s ohraničenosťou svojho času? Pritom vieme, že duši prospieva, ak nájdeme

také fázy, v ktorých to môžeme pripustiť, v ktorých si nájdeme čas bez termínov zvonka a oddáme sa tichu.

Niekedy hľadám ticho, túžim po ňom, najmä ak mám všetkého plné zuby: mailov, telefonátov, rozhovorov, časovej tiesne. Vtedy mi ticho pripadá ako záchranná kotva, aby som sa sama sebe nestratila, aby som sa nevzdala svojho stredu a nestratila duševnú rovnováhu i kontakt s Bohom. Ale viem aj, že ticho môže naháňať strach. Môže zapríčiniť osamotenosť. A konfrontuje nás so všetkými hlasmi v nás samých, ktoré len tak ľahko neutíchajú.

Ticho sa nehladá ľahko a niekedy sa ťažko znáša. Ale ak sa naň spoľahnem, na konci vždy zažijem vyjasnenie otázok, ktoré ma tlačili, vedomosť, kam môže viesť moja cesta, novú silu a kreativitu, ktoré ma posilňujú a oduševňujú.

V živote to môže byť veľmi stiesňujúce. Všetko vyzerá ako polotovár, ako vopred naplánované, niet žiadnej výhybky. Všetdný deň sa vyznačuje všetkými tými nárokmi, ktoré máme sami voči sebe alebo ich má voči nám naša práca či rodina. Boh mi však poskytuje priestor, šírku, dialku a veľkosť, ktorej sa nemusím báť. Chápem to tak, že som svojimi nohami uzemnená vo svojej viere, v tradícii mojich predkov, v kultúre svojej krajiny, v povinnostiach voči svojej rodine, v požiadavkách povolania. Ale mám aj dostatok voľného priestoru, v ktorom sa môžem pohybovať. Len treba odvahu na prekonávanie hraníc. Nemusím pociťovať úzkosť ani vo viere. Boh ma stvoril, obdaril ma zvedavosťou a chuťou objavovať neznáme priestory svojho života a tohto sveta. Boh ma neviaže pevne k tomu, čo bolo, ale vždy mi nanovo otvára nové možnosti a nové priestory.“

Advent je časom nádeje a túžby. Očakávame zjavenie Pána a túžba po ňom do nás vkladá ochotu po jeho

MALIŇÁKOVÁ, K.: Betlém bez jesličiek? In: *Katolícky týždenník*, roč. XXXIV, č. 51, 2023.

NEUNDORFER, G. (Hrsg.): *Lebensfreude. Worte, die stark machen*. Freiburg-Basel-Wien, HERDER, 2015. 138 s. ISBN 978-34-5132-434-5

SOHLER, M. A.: Kto mi dôveruje. In: *Vítazstvo Srdca*, 10. roč. (VI), 2005, č. 47.

ŠUPPA, J.: *Príklady a príbehy pre život*. Trnava, Dobrá kniha, 2005. 118 s. ISBN 978-80-8191-414-0

ŠUPPA, J.: Láska a očakávanie. In: *Posol Božského Srdca Ježišovho*. Roč. LXXXIX, 12/ 2010.

Elektronické dokumenty

100

Výpoveď otca jednej z obetí strelby na filozofickej fakulte. https://katyd.cirkev.cz/vydani-20240123/tema/osmnact-dni-po-strelbe-ktera-nam-zmenila-zivot_20646 (2024-07-16)

Oficiálna webová stránka katolíckeho kňaza Anthonyho Kadavila. <https://frtonyshomilies.com> (2024-07-16)

Obsah

Slovo na úvod	11
1. DECEMBRA	
Čo potrebujeme najviac?	15
2. DECEMBRA	
Poskytnúť duši vlasť.....	17
3. DECEMBRA	
Kto ste, Pane?	19
4. DECEMBRA	
Ticho a diaľka	20
5. DECEMBRA	
Opätovaná láska.....	22
6. DECEMBRA	
Mesiáš medzi nami.....	23
7. DECEMBRA	
Anjel bez krídel	24
8. DECEMBRA	
Vianočný vrabec.....	26
9. DECEMBRA	
Malý anjel a prvé Vianoce.....	29
10. DECEMBRA	
Vianočná srdcovka	31
11. DECEMBRA	
Najdrahší vianočný dar.....	33
12. DECEMBRA	
Nepoužiteľný dar	34
13. DECEMBRA	
Dvaja v jasliach	35

101

	14. DECEMBR	
	Nedarované darčeky	37
	15. DECEMBRA	
	Nedajme si ukradnúť Vianoce!.....	39
	16. DECEMBRA	
	Vianočné žičenie.....	42
	17. DECEMBRA	
	Legenda o vianočnej ruži	44
	18. DECEMBRA	
	Aby sme ho prijali	47
	19. DECEMBRA	
	Ferkov dar.....	48
	20. DECEMBRA	
	Betlehem bez jasličiek?	49
	21. DECEMBRA	
	Vianoce môžu mať aj takúto podobu.....	51
102	22. DECEMBRA	
	Vianočné zmierenie	55
	23. DECEMBRA	
	Ryba z neba.....	57
	24. DECEMBRA	
	Dohviezdny večer.....	58
	25. DECEMBRA	
	A Slovo sa telom stalo.....	59
	26. DECEMBRA	
	Sľub Ježiškovi.....	63
	27. DECEMBRA	
	Čo môže láska	65
	28. DECEMBRA	
	Neviniatka.....	69
	29. DECEMBRA	
	Som bezcenná pre rodičov?.....	70

	30. DECEMBRA	
	Buďme kresťanmi aj v kostole.....	71
	31. DECEMBRA	
	Ako je to s časom?.....	72
	1. JANUÁRA	
	Nanovo sa rodí aj v nás.....	74
	2. JANUÁRA	
	Ráno po.....	76
	3. JANUÁRA	
	Najkrajší vianočný darček.....	79
	4. JANUÁRA	
	Čo mu darujeme my?	80
	5. JANUÁRA	
	Pastierova flauta	83
	6. JANUÁRA	
	Dar utkaný životom.....	85
	7. JANUÁRA	
	Mnohonásobná záchrana.....	89
	8. JANUÁRA	
	Ježiš sa stále predáva.....	90
	9. JANUÁRA	
	Všetko sa zmenilo	91
	10. JANUÁRA	
	Pavúkov dar	92
	11. JANUÁRA	
	Jasle i celá Zem sú zázrakom	94
	12. JANUÁRA	
	Čo s dieťaťom?	96
	Použitá literatúra.....	99
	Elektronické dokumenty.....	100

Viliam Judák

S Jezuliatkom v srdci

Vreckový sprievodca (nielen) Adventom a Vianocami

Vydal Spolok sv. Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o., Trnava

2024, ako svoju 4 510. publikáciu

Edícia *K výšinám*, 29. zväzok

Zodpovedná redaktorka Lenka Bebjaková

Redakčná úprava Katarína Kročková

Ilustrácie Ondrej Zimka

Snímky ilustrácií Jaroslav Velička

Grafická koncepcia a sadzba Pergamen

Tlač Finidr, Český Těšín

Prvé vydanie

www.ssv.sk, eVojtech.sk

objednávky: 033/590 77 18

objednavky@ssv.sk

Členská zľava 15 % platí v obchodnej sieti SSV.

ISBN 978-80-8161-658-7

Dielo sa vydáva bez nároku autora na honorár.